

Palæstinas ambassadør til Danmark, H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian's tale til Schiller Instituttets online-konference den 15. juni 2024. Video og afskrift.

You can read the English transcript under the Danish translation.

Forstå den historiske baggrund for den palæstinensisk-israelske konflikt: Aktuelle realiteter, udfordringer og en køreplan for bæredygtig fred og varig retfærdighed, inklusiv Oase-planen

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palæstinensisk ambassadør i Danmark

Tale til Schiller Instituttets konference den 15. juni 2024.

Her er den fuld forudindspillet video og afskrift. Under konferencen var et par afsnit skåret væk pga. tidsbegrænsning.

Jeg vil gerne starte min tale med at takke Schiller Instituttet for denne mulighed for at tale til jeres ansete konference. Jeg beklager meget. Jeg kan ikke være til stede, fordi jeg er ude at rejse.

Og jeg vil gerne starte min tale med at give et kort resumé af Oase-planen, for senere, vil min diskussion eller overvejelse handle om den palæstinensisk-israelske konflikt, og hvordan

det vil være i forbindelse med en plan, der virkelig vil bringe fred, sikkerhed og retfærdighed gennem økonomisk udvikling og gennem bånd mellem nord og syd og så videre. Og lad mig starte med at kaste et kort lys over Oase-planen, der er sponsoreret af Schiller Instituttet under titlen: LaRouches løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for varig og retfærdig fred i Mellemøsten.

Der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed, og militære løsninger har aldrig været en løsning. Så der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed. Kun udvikling er afgørende. Men den største hindring for udvikling i vores region, som er Mellemøsten og Sydvestasien, er manglen på ferskvand. Som alle er bekendt med. For hvis vi ikke løser dette problem, vil den næste krig i Mellemøsten komme til at handle om vandressourcer, og gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set baseret på atomkraft, der kan omdanne havvand til ferskvand.

Disse anlæg kunne forbinde Det Røde Hav med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Middelhavet, som det er skitseret i planen. Og det vil kun ske ved at afvise magtpolitik, afvise geopolitik og opbygge et nyt paradigmeskift i internationale relationer, der er baseret på et nyt koncept for økonomisk udvikling, dvs. at sikkerhed og udvikling vil være fremherskende som et overordnet princip. Som Helga Zepp-LaRouche engang sagde. Jeg citerer: "Man er nødt til at have håb og give de unge en anstændig fremtid, så de kan få et normalt liv med nyttige ting." Denne plan bør gælde for Palæstina-Israel-konflikten, for dens endelige afslutning og for dens lange levetid, for fred og sikkerhed.

Og lad mig nu kaste lys over den nuværende situation i Palæstina. Jeg synes, det er vigtigt at kende omfanget af denne store konflikt, som har påvirket hele verden. Og som I kan se, har den bredt sig til hele verden, hvor den offentlige

mening bliver mere og mere opmærksom på, hvad palæstinenserne går igennem i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem. Israels igangværende apokalyptiske militærkampagne mod Gaza, Vestbredden og Østjerusalem kommer oven på 76 års forfølgelse, fordrivelse og folkemord. Det har resulteret i masseødelæggelse. Den har ført til fordrivelse af over 90 % af Gazas befolkning og til, at titusinder af uskyldige civile er blevet dræbt og lemlæstet, hvoraf de fleste, som I ved, er kvinder og børn.

I de sidste 250 dage har Israel gennemført en vedvarende kampagne med luftangreb rettet mod civile i Gaza. I den seneste optrapning er omkring 210 palæstinensere blevet massakreret, og over 400 er blevet såret i Al-Nuseirat-flygtningelejren i det centrale Gaza. Dødstallet ligger på ca. 37.000, og halvdelen af ofrene er børn. Tragisk er det, at over 10.000 martyrer menes at være fanget under murbrokkerne af de ødelagte bygninger. Den forfærdelige situation forværres af tabet af 147 FN-ansatte og ødelæggelsen af 32 hospitaler, hvilket kun efterlader nogle få operationelle faciliteter med begrænsede ressourcer. Desuden er alle uddannelsesinstitutioner, herunder skoler og universiteter, blevet decimeret, og adskillige religiøse steder som kirker og moskeer er blevet fuldstændig ødelagt. Kontrollen med grænseovergangen i Rafah begrænser yderligere adgangen til vigtige forsyninger, herunder brændstof, og forhindrer vitale tjenester i at fungere. Resultatet er, at ca. 70 % af Gazas infrastruktur ligger i ruiner, hvilket intensiverer den humanitære krise i regionen.

Hvilken betegnelse beskriver bedst denne konflikt? Er det en forsvarskrig, hvor Israel beskytter sig selv, eller er det en kampagne for at undertrykke et folk, der stræber efter uafhængighed og frihed? Nogle gange synes jeg, det er ironisk, når jeg diskuterer med europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort utallige gange i min diplomatiske karriere, og de hele tiden taler for en to-

statsløsning, mens Palæstina står over for stigende ødelæggelse. På trods af denne virkelighed fortsætter retorikken. Hvis de virkelig støtter en to-statsløsning, hvorfor udøver de så vetoret i FN, især når næsten 140 lande har anerkendt Palæstina? Desuden følger Europa ofte USA's eksempel i denne sag, hvilket rejser spørgsmål om balancen i deres tilgang til to-statsløsningen.

I dag går palæstinenserne ind for det grundlæggende menneskelige princip om selvbestemmelse. Spørgsmålet er, hvorfor verdenssamfundet universelt støtter selvbestemmelse, som formuleret i Woodrow Wilsons 16. artikel, men at dette princip ofte ignoreres i forbindelse med Palæstina. Det giver anledning til overvejelser om, hvorvidt palæstinenserne opfattes som værende mindre værd i deres søgen efter anerkendelse som en uafhængig nationalstat i det internationale samfund.

Da det zionistiske projekt blev indledt i Palæstina, var regionen allerede betydeligt udviklet sammenlignet med naboområderne. Infrastruktur som havne og lufthavne samt en blomstrende økonomi og landbrug var allerede etableret. I modsætning til påstande fra personer som premierminister Golda Meir, der sagde, at ørkenen først blomstrede efter zionisternes ankomst, tyder historiske beviser på det modsatte. Der findes dokumenterede optegnelser, som understøtter påstanden om, at regionen allerede var velstående, før den zionistiske bevægelse begyndte.

Denne vedvarende konflikt, som har varet i mange år, har ikke i tilstrækkelig grad pirret verdenssamfundets samvittighed. Den er ofte blevet betragtet som en regional strid eller en konflikt mellem to parter, der kæmper om det samme territorium. Palæstinenserne hævder dog, at de ikke bestrider landet, men snarere hævder deres retmæssige ejerskab. De ser zionisterne som indtrængere, der har forsøgt at kontrollere deres hjemland. Derfor er konflikten ikke blot et spørgsmål om konkurrerende krav på fælles land; den opfattes som en

indtrængen fra Israels side. Den zionistiske bestræbelse fik opbakning fra det internationale samfund, som bærer hovedparten af ansvaret for at omgøre konsekvenserne af disse handlinger.

Diskussionen om den praksis, der er forbundet med denne omstridte besættelse, kunne være i timevis, men sagens kerne er klar: Hvordan kan vi gøre en ende på denne konflikt? Og hvem er de primære interessenter, der forsøger at skabe en løsning? Det er frustrerende, at USA på trods af sin position som fredsprocessens leder i de sidste tre årtier har svigtet og tyet mere til krisestyring end til konfliktløsning. I øjeblikket er det tydeligt, at USA har fejlet fælt i sin rolle som ærlig fredsmægler, da det har støttet Israel, den dominerende part, uforholdsmæssigt meget i forhold til Palæstina, den marginaliserede modpart.

Desværre har vores tillid til amerikanerne været malplaceret. Jeg har ondt af de amerikanske borgere, som styres af et så ineffektivt lederskab i USA med en nærsynet vision om at fremme global sikkerhed og fred. En præsident, der går ind for humanitær adgang, sender paradoksalt nok tusindvis af bomber, som resulterer i uskyldige børns og palæstinenseres død i Gaza. Hvordan kan vi tolerere så senile udtalelser fra en præsident, som ikke har kontakt med virkeligheden? Desværre er alternativet ikke mere lovende.

I det nuværende globale landskab bliver tanken om at bruge enkeltpersoner eller lande som simple brikker i internationale konflikter i stigende grad anset for uholdbar. Mens sådanne konflikter har potentiale til at optrappe til regionale eller endog globale krige, kan de grundlæggende årsager ofte spores tilbage til grundlæggende problemer som ekstrem sult, dyb fattigdom, manglende økonomisk udvikling og nationale interesser.

Derfor rejser der sig et spørgsmål: Hvilke konsekvenser vil en anerkendelse af Palæstina som stat have for det internationale

samfund? Palæstina har tidligere vist sig villig til at gå på kompromis, hvilket fremgår af, at landet kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som stat i 1988. Dette område omfatter Vestbredden, Gaza og Østjerusalem, mens de resterende 78 % blev tildelt det zionistiske projekt. På trods af dette store kompromis er der stadig visse fraktioner i Israel, som søger efter yderligere territorial ekspansion, især på Vestbredden. Når det er sagt, er det vigtigt at bemærke, at Israels interesse i Gaza primært drejer sig om sikkerhedshensyn og adgang til olie snarere end territoriale ambitioner.

I løbet af de sidste to årtier har der været et bemærkelsesværdigt fravær af effektivt og karismatisk globalt lederskab, hvilket har bidraget til en følelse af stagnation eller tilbagegang midt i igangværende konflikter, sult og uretfærdighed. Det rejser spørgsmål om kvaliteten af den demokratiske repræsentation og de politiske partiers indflydelse på valg af ledere. På trods af de mange intellektuelle og institutionelle ressourcer i USA, eksemplificeret ved anerkendte tænketanke og akademiske institutioner som Harvard, Yale, Columbia osv., anses præsidentkandidater som Biden og Trump af nogle personer som impotente og ineffektive. Det understreger bekymringen for den politiske elites dominans over valgprocessen i stedet for ægte folkeligt lederskab.

Der sættes spørgsmålstegn ved USA's effektivitet som tredjepartsmægler, der skal bygge bro over kløften og uligheden mellem to parter, der ikke er på lige fod. I forhandlingerne mellem Israel og Palæstina er ubalancen i magtdynamikken tydelig. USA, som har en dominerende position, udarbejder ofte resolutioner til fordel for Israel, og palæstinenserne har ikke meget andet valg end at rette sig efter dem. Denne mangel på ligeværdighed underminerer essensen af ægte forhandlinger, som ideelt set involverer symmetriske forhandlinger mellem to stridende magter, der stræber efter at

løse uoverensstemmelser. Men i denne sammenhæng var forhandlingerne mere dikteret af magtpolitik end af oprigtig dialog. Palæstinenserne, som den undertippede part, bærer konsekvent byrden af disse ubalancer.

Den aktuelle situation med demonstrationer i Israel kan virke misvisende, men det er vigtigt at forstå den bredere offentlige stemning. Der er sket et markant skift i den israelske offentlige mening siden den første intifada i 1987 med en overvejende støtte til højrefløjens lederskab. Indflydelsen fra venstreorienterede progressive elementer er mindsket, hvilket har ført til deres marginalisering i det politiske landskab. Fremkomsten af personer som Ben-Gvir, Smotrich og Netanyahu i magtpositioner afspejler denne højreorienterede tendens. Derfor er potentialet for en mere liberal regering, der går ind for fred, blevet forhindret af den fremherskende højreorienterede stemning i det israelske samfund.

Ordsproget "Velgørenhed starter hjemme" lyder sandt i denne sammenhæng. Stabiliteten i regionen afhænger af, at USA fører en upartisk politik, i stedet for den dobbeltmoral landet hidtil har udvist. På den ene side forsøger man at skabe fred med vores nabolandes regeringer; at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men man kan tydeligt se konsekvenserne af det. Der er en risiko for at opildne til større konflikter med Egypten, Libanon og Iran. USA's manglende evne til at skabe en våbenhvile har kompromitteret dets troværdighed.

Den nuværende situation i Israel er meget ustabil, og optrapningen af spændingerne tyder på en farlig vej. Nogle observatører mener, at Israels undergang er i gang, hvilket understreges af nylige begivenheder som f.eks. studenterprotester i USA. Disse protester afslører en bredere kritik af Biden-administrationens håndtering af internationale konflikter, herunder Gaza-krisen og krigen i Ukraine. Ifølge eksperter er det et tegn på et større mønster af fiasko, når

det gælder om at hævde amerikansk dominans på den globale scene.

I dag er drivkraften bag konflikter ofte forankret i nationale og økonomiske interesser snarere end i ren ideologi. Men det nidkære engagement hos enkeltpersoner, der er drevet af religion, giver stadig anledning til bekymring. Det er vigtigt at forhindre enhver potentiel optrapning til en religiøs konflikt, især mellem muslimer og jøder. Vores fokus er på at føre en national kamp, styret af den verdslige ideologi om etablering af en demokratisk enhed i Palæstina, hvilket er i overensstemmelse med vores ledes overbevisning. Men denne vision kræver en kollektiv indsats, herunder præsident- og parlamentsvalg i Palæstina samt en omfattende reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger ovenstående som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker for at kunne skitsere de store skridt, der er nødvendige for realistisk at opnå bæredygtig og varig fred.

Endelig kan en omfavelse af LaRouches koncept om økonomisk udvikling, som Schiller Institutet står for, spille en central rolle i at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at løse langvarige konflikter som den palæstinensisk-israelske konflikt. Ved at prioritere økonomiske bånd frem for militære løsninger kan nationer fra nord til syd omfavne en win-win-tilgang, der fremmer global stabilitet og velstand.

Jeg ønsker konferencedeltagerne held og lykke med deres bestræbelser, og jeg håber, at mit budskab er højt og tydeligt: Lad os alle sammen arbejde for fred og stabilitet gennem økonomisk stabilitet, og gennem det vi kalder LaRouche-konceptet. Hvilket er Oase-planen. Mange tak, mine damer og herrer.

English transcript:

Understanding the Historical Context of the Palestinian-Israeli Conflict: Current Realities, Challenges, and the Roadmap to Sustainable Peace and Lasting Justice, including the Oasis Plan

Prof. Dr. Manuel Hassassian

Palestinian Ambassador to the Kingdom of Denmark

Speech to the Schiller Institute conference on June 15, 2024.

Pre-recorded video on June 12, 2024 . This is the full speech in video and written form, and includes a couple of paragraphs that were cut during the conference presentation for time reasons.

I would like to start my address by thanking the Schiller Institute for this opportunity to address your esteemed conference. I'm sorry that I'm not going to be with you because I'll be traveling. And I would like to start my speech by giving a brief synopsis about the Oasis plan, because later my discussion or deliberation will be about the Palestinian-Israeli conflict and how that will be in the context of a plan that will really bring peace, security and justice through economic development and through ties between North and South, and what have you.

And allow me to start by shedding a brief light on the Oasis Plan, sponsored by the Schiller Institute under the title LaRouche solution for peace Through Development between Israel and Palestine and for all Southwest Asia. Peace through economic development is the only successful basis for lasting just peace in the Middle East region. There is no purely military basis for peace or security, and military solution has never been a solution. So there is no purely military basis for peace or security. Only development is essential. However, the greatest impediment to development in our region,

which is the Middle East region and Southwest Asia, is the shortage of fresh water, as everybody knows. Because if we don't solve this problem, the next war in the Middle East is going to be over water resources.

And through the construction of network of desalination plants, ideally nuclear powered, that could turn the seawater into fresh water. These plants could connect the Red sea with the Dead Sea and the Dead Sea with the Mediterranean as it is outlined in the plan. And it will only come about by rejecting power politics, rejecting geopolitics, and building a new paradigm shift of international relations that is based on a new concept of economic development, i.e. security and development will prevail as a great design. As Helga Zepp-LaRouche once said. I'm quoting. "You have to have hope and give the youth a decent future to have a normal life of doing useful things." This plan should be applicable to the Palestine-Israel conflict, for its finality and for its duration of longevity, for peace and security. And now let me shed light on the current situation in Palestine. I think it is important to know the magnanimity of this great conflict that has been affecting the entire world. And as you can see, it has swept all over the world with public opinion that is becoming more and more aware of what the Palestinians are going through in Gaza, the West Bank and East Jerusalem. Israel's ongoing apocalyptic military campaign against Gaza and the West Bank and East Jerusalem comes on top of 76 years of persecution, displacement and genocide. It has resulted in mass destruction. It has resulted in displacement of over 90% of the Gazan population, and the deaths and maiming of tens of thousands of innocent civilians, most, as you know, are women and children.

For the past 250 days, Israel has conducted a sustained

campaign of airstrikes targeting civilians in Gaza. In the latest escalation, around 210 Palestinians have been massacred, with over 400 wounded at Al-Nuseirat refugee camp in central Gaza. The death toll stands at

approximately more than 37,000, with half of the victims being children. Tragically, over 10,000 martyrs are believed to be trapped under the rubble of destroyed buildings. The dire situation is exacerbated by the loss of 147 UN personnel and the destruction of 32 hospitals, leaving only a few operational facilities with limited resources. Furthermore, all educational institutions, including schools and universities, have been decimated, and numerous religious sites such as churches and mosques, have been completely destroyed. Control of the Rafah border crossing further restricts access to essential supplies, including fuel, preventing the functioning of vital services. As a result, approximately 70% of Gaza's infrastructure lies in ruins, intensifying the humanitarian crisis in the region.

What label best describes this conflict? Is it a defensive war, with Israel protecting itself, or is it a campaign to suppress a people striving for independence and freedom? Sometimes, I find it ironic when I discuss with European or American officials, as I've done countless times in my diplomatic career, and they continuously advocate for a two-state solution while Palestine faces increasing destruction. Despite this reality, the rhetoric persists. If they truly support a two-state solution, why do they wield veto power in the United Nations, especially when nearly 140 countries have recognized Palestine? Moreover, Europe often follows the lead of the United States in this matter, raising questions about the balance in their approach to the two-state solution.

Today, Palestinians are advocating for the fundamental human principle of self-determination. The question arises as to why the global community universally supports self-determination, as articulated in Woodrow Wilson's 16th article, yet this principle is often disregarded in the context of Palestine. This prompts reflection on whether Palestinians are perceived as deserving less consideration in their quest for recognition as an independent nation-state within the international community.

During the inception of the Zionist project in Palestine, the region was already significantly developed compared to neighbouring areas. Infrastructure such as harbors and airports, as well as a thriving economy and agriculture, were already established. Contrary to claims made by figures like Prime Minister Golda Meir, who stated that the desert bloomed only after the arrival of Zionists, historical evidence suggests otherwise. There are documented records supporting the assertion that the region was already prosperous before the onset of the Zionist movement.

This enduring conflict, which has persisted for many years, has not adequately stirred the conscience of the global community. It has often been regarded as a regional dispute or a conflict between two parties vying for the same territory. However, Palestinians assert that they are not contesting the land but rather asserting their rightful ownership. They view Zionists as intruders who have sought to control their homeland. Therefore, the conflict is not simply a matter of competing claims over shared land; it is perceived as an incursion by Israel. The Zionist endeavour received backing from the international community, which bears the brunt of the responsibility to reverse the consequences of these actions.

The discourse on the practices associated with this contentious occupation could extend for hours, yet the crux of the matter is clear: how can we bring about an end to this conflict? Moreover, who are the primary stakeholders endeavouring to forge a resolution? It's frustrating that despite positioning itself as the gavel holder of the peace process for the last

three decades, the United States has faltered, resorting more to crisis management than conflict resolution. Presently, it's evident that the U.S. has failed dismally in its role as an honest broker for peace, as it has disproportionately supported, unequivocally, Israel, the dominant party, over Palestine, the marginalised counterpart.

Regrettably, our faith in the Americans has been misplaced. I feel sorry for the American citizens who are governed by such ineffective leadership in the United States, with a myopic vision to fostering global security and peace. A president advocating for humanitarian access is paradoxically sending thousands of bombs, resulting in the deaths of innocent children and Palestinians in Gaza. How can we tolerate such senile statements from a president who seems out of touch with reality? Sadly, the alternative isn't any more promising.

In the current global landscape, the notion of using individuals or countries as mere pawns in international conflicts is increasingly deemed untenable. While such conflicts have the potential to escalate into regional or even global wars, the root causes often trace back to fundamental issues like extreme hunger, abject poverty, lack of economic development and national interests.

Therefore, a question arises: what implications would the recognition of Palestine as a state hold for the international community? Notably, Palestine has previously demonstrated willingness to compromise, as evidenced by its acceptance of only 22% of historic Palestine for statehood in 1988. This territory encompasses the West Bank, Gaza, and East Jerusalem, while the remaining 78% was accorded to the Zionist project. Despite this heavy compromise, the quest for further territorial expansion, particularly in the West Bank, persists among certain factions within Israel. That said, it is important to note that Israel's interest in Gaza primarily revolves around security considerations, and access to oil, rather than territorial ambitions.

Over the past two decades, there's been a notable absence of effective and charismatic global leadership, contributing to a sense of stagnation or decline amidst ongoing conflicts, hunger, and injustice. This raises questions about the quality of democratic representation and the influence of political parties in shaping leadership choices. Despite the abundance of intellectual and institutional resources in the United States, exemplified by renowned think tanks and academic institutions like Harvard, Yale, Columbia, etc. the presidential candidacy of figures like Biden and Trump is viewed by some as a impotence and ineffective. This highlights concerns about the dominance of political elites over the electoral process, rather than genuine grassroots leadership.

The effectiveness of the United States as a third party mediator to bridge the gap and inequity between two sides that are not on equal footing is called into question. In negotiations between Israel and Palestine, the imbalance in

power dynamics is evident. The United States, holding a dominant position, often drafted resolutions favouring Israel, leaving the Palestinians with little choice but to comply. This lack of parity undermines the essence of genuine negotiations, which ideally involve symmetric negotiations between two contending powers striving to resolve differences. However, in this context, negotiations were dictated more by power politics than by sincere dialogue. The Palestinians, as the underdog party, consistently bore the brunt of these imbalances.

The current state of demonstrations in Israel may appear misleading; however, it's crucial to understand the broader public sentiment. There has been a significant shift in Israeli public opinion since the first Intifada of 1987, with a predominant support for right-wing leadership. The influence of left progressive elements has diminished, leading to their marginalisation within the political landscape. The emergence of figures like Ben-Gvir, Smotrich, and Netanyahu in positions of power reflects this right-wing trend. Consequently, the potential for a more liberal government advocating for peace has been hindered by the prevailing right-wing sentiment in Israeli society.

The adage "Charity starts at home" rings true in this context. The stability of the region hinges on the United States adopting an impartial policy instead of the double standards it has demonstrated thus far. On the one hand, attempting to have peace with our neighbouring governments; that Israel is only surgical when it deals with Hamas, but one can plainly see the ramifications of that. There's a risk of instigating wider conflicts with Egypt, Lebanon and Iran. The failure of the U.S. to bring a ceasefire has compromised its credibility.

The current situation in Israel is very volatile, with escalating tensions suggesting a perilous path. There are observers expressing the belief that the destruction of Israel is underway, highlighted by recent events such as student protests in America. These protests unveil a broader critique of the Biden administration's handling of international conflicts, including the Gaza crisis and the Ukraine war. Pundits view this as indicative of a larger pattern of failure in asserting American dominance on the global stage.

Today, the impetus for conflict is often rooted in national and economic interests rather than pure ideology. However, the zealous commitment of individuals driven by religion remains a concern. It is important to prevent any potential escalation into a religious conflict, particularly between Muslims and Jews. Our focus is on the pursuit of a national struggle, guided by the secular ideology of establishing a democratic entity in Palestine, which aligns with the beliefs of our leadership. Yet, this vision necessitates collective efforts, including presidential and legislative elections in Palestine, as well as comprehensive reform in our political infrastructure. I say the above as self-criticism, because I have to be honest as an academic in order to outline the major steps required to realistically attain sustainable and lasting peace.

Finally, embracing the LaRouche concept of economic

development as espoused by the Schiller Institute, could play a pivotal role in creating global security, through regional security, through resolving long-standing conflicts such as the Palestinian-Israeli conflict. By prioritising economic ties over military solutions, nations from the north to the south can embrace a win-win approach that promotes global stability and prosperity.

I wish the conferees all the good luck in their endeavors, and I hope my message is loud and clear, and let's work all together for peace, stability, through economic stability and through the what we call the LaRouche concept. Which is the Oasis plan. Thank you very much, ladies and gentlemen.